

Arrest

nr. 203 729 van 9 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
in haar hoedanigheid als voogd voor X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in haar hoedanigheid als voogd voor X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat J. KEULEN, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 9 november 2015 België is binnengekomen als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 19 november 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 31 juli 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 31 juli 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 19/11/2015

Overdracht CGVS: 23/05/2016

U werd gehoord op 12 mei 2017 van 14u06 tot 18u op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw voogd, Nele Billen, en uw advocaat, meester Meeuwissen loco meester Keulen, waren gedurende het hele gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Shalatak, gelegen in het district Mehterlam in de provincie Laghman. U bent een Pashtou en geboren op 30 november 2000.

Uw vader, G. I., was vroeger een commandant bij de groepering Hezb-e Islami waarvan Gulbuddin Hekmatyar de leider was. Uw vader stopte zijn activiteiten hiervoor wanneer de groepering ophield te bestaan. Hierna bleef uw vader thuis en werkte hij samen met uw oudere broer H. op zijn gronden.

Op een dag ontving uw vader een dreigbrief van de taliban waarin de taliban van uw vader eisten dat hij hen zou vervoegen. Uw vader negeerde dit.

Tien à vijftien dagen later kwamen de taliban naar uw ouderlijk huis en namen uw vader mee.

Zes à zeven maanden later werd het levenloze lichaam van uw vader tegenover uw huis achtergelaten.

Eén of twee maanden nadien verdween uw broer H. spoorloos van het dorp. Vier à vijf maanden later werd zijn lijk teruggevonden nabij de berg. Wanneer het gerucht zich van de dood van uw broer verspreidde verlieten uw moeder, u en uw twee broertjes S. en M. – zonder het lichaam van uw broer H. te hebben gezien – het dorp en gingen jullie naar het huis van uw oom langs moederskant in de stad Jalalabad. Na vier à vijf maanden bij deze oom te hebben verbleven vreesde uw oom dat u en uw twee broertjes problemen zouden kunnen veroorzaken voor hem indien de taliban te weten zouden komen dat jullie naar hem zijn gevlucht. Hierdoor regelde en betaalde uw oom uw reis en die van uw twee broertjes. Uw oom gaf uw twee broertjes S. en M. aan een andere smokkelaar dan u waardoor jullie van elkaar werden gescheiden. U weet niet waar ze nu zijn.

Na ongeveer drie maanden onderweg te zijn geweest kwam u in België aan waar u op 19 november 2015 een asielaanvraag indiende. Na uw aankomst in België vertelde uw moeder u dat één of twee maanden na de verdwijning van uw broer H. een dreigbrief van de taliban gericht aan u was toegekomen.

In geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden vermoord door de taliban.

U legt volgende documenten neer: een taskara op uw naam, een dreigbrief van de taliban dd. 20.10.1392, een dreigbrief van de taliban dd. 05.07.1393, een lidkaart van Hezb-e Islami op naam van G. I., een kleurenkopie van een taskara op naam van G. I., een getuigenverklaring dd. 29.05.1393 en een enveloppe afkomstig van de stad Jalalabad.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Immers, u biedt geen zicht op uw recente herkomst. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming. De Commissaris-generaal heeft dan ook terecht uw voorgehouden herkomst bevestigd en beoordeeld.

In casu moet vooreerst worden vastgesteld dat u nooit in uw dorp een aardbeving heeft gevoeld en dat u stelt dat zo'n incident er nooit is gebeurd (CGVS, p. 22). Echter, in april 2013 vond er een aardbeving plaats waarvan het epicentrum zich slechts op enkele kilometers van het districtcentrum van Mehterlam bevond (zie administratief dossier). Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat deze aardbeving voelbaar was tot in Pakistan en India (zie administratief dossier). Bijgevolg is het onaannemelijk dat u die op dat moment op luttele kilometers van het epicentrum zou hebben verbleven deze aardbeving helemaal niet zou hebben gevoeld, laat staan helemaal niets van deze aardbeving zou hebben vernomen.

Bovendien ontkent u dat er de laatste jaren voor uw vertrek iets gebouwd is geweest in uw dorp Shalatak (CGVS, p. 22). Ook wanneer vervolgens gevraagd wordt of er de laatste jaren voor uw vertrek een moskee, een muur of een school in uw dorp is gebouwd, haalt u enkel aan dat er geen school is gebouwd en dat er in Miakhel begonnen was met de bouw van een moskee (CGVS, p. 22). Wanneer hierna wordt gevraagd of er de laatste jaren voor uw vertrek een muur of iets om te irrigeren is gebouwd in uw dorp, ontkent u dit (CGVS, p. 22). Echter, uit de objectief beschikbare informatie blijkt dat er in Shalatak in 2013 een beschermingsmuur van 200 meter lang en 2 meter hoog werd gebouwd waardoor 350 hectare land werd beschermd (zie administratief dossier). Zulke constructiewerken zijn duidelijk zichtbaar waardoor u die er verklaart te hebben verbleven tot 2015 hiervan redelijkerwijze op de hoogte zou moeten zijn.

Daarenboven verklaart u dat het koud, winter was toen u Shalatak verliet en naar uw oom langs moederskant vertrok (CGVS, p. 5). Hierna herhaalt u nog twee keer dat het winter was wanneer u Shalatak verliet (CGVS, p. 5 & 6). Ook stelt u dat tarwe werd gecultiveerd op het moment dat u Shalatak verliet (CGVS, p. 5). Later stelt u dat tarwe recent was gecultiveerd wanneer u Shalatak verliet (CGVS, p. 6). U verklaart dat tarwe in de maand qaus (november/december ; zie administratief dossier) wordt gecultiveerd en in de maand jauza (mei/ juni ; zie administratief dossier) wordt geoogst (CGVS, p. 5). Dit is inderdaad correct (zie administratief dossier). Dit allemaal indachtig brengt logischerwijze met zich mee dat u rond december Shalatak zou hebben verlaten. Echter, u heeft uw asielaanvraag ingediend op 19 november 2015, u was ongeveer drie maanden onderweg van Afghanistan naar België (verklaring DVZ, punt 32 ; MENA fiche, traject, interceptie en verblijf) en u verbleef naar eigen zeggen drie of vier of vijf maanden in Jalalabad na uw vertrek uit Shalatak en voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 5, 6 & 19). Dit betekent dat u tussen zes en acht maanden voor uw asielaanvraag Shalatak zou hebben verlaten. Meer bepaald houdt dit in dat u tussen half maart tot half mei 2015 Shalatak zou hebben verlaten. Deze periode valt in de lente en niet in de winter. Bovendien begint de oogstperiode van tarwe half mei waardoor deze vaststelling betreffende het tijdstip van uw vertrek uit Shalatak niet verenigbaar is met uw verklaring als zou tarwe op het moment van uw vertrek uit Shalatak net gecultiveerd zijn geweest. Aangezien het vertrek uit uw geboortedorp een ingrijpende gebeurtenis is, is het opmerkelijk dat uw opeenvolgende verklaringen aangaande het moment van vertrek niet verenigbaar met elkaar zijn.

Omwille van bovenstaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u tot drie à vijf maanden voor uw vertrek uit Afghanistan in 2015 in het dorp Shalatak verbleven hebben. Aangezien u niet op de hoogte bent van de aardbeving van 2013 en de beschermingsmuur die in 2013 werd gebouwd - zaken die u ook zou moeten weten ondanks uw jeugdige leeftijd -, wordt verondersteld dat u Shalatak reeds voor 2013 heeft verlaten.

De vaststelling dat u op verschillende geografische vragen correct kunt antwoorden (CGVS, p. 7, 13, 14, 16 & 17) doet vermoeden dat u oorspronkelijk wel degelijk van Shalatak afkomstig bent maar dit kan geenszins afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen waardoor wordt besloten dat u er zeker vanaf 2013 niet meer heeft verbleven.

U werd zowel tijdens gehoor op het CGVS geconfronteerd met de vaststelling dat er ernstige twijfel bestond over uw verklaarde recent verblijf in Shalatak (CGVS, p. 23). Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een andere Afghaanse stad heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt. Hierna volhardt u in uw opgegeven verblijf (CGVS, p. 23).

Omwille van bovenstaande vaststellingen aangaande de ongeloofwaardigheid van uw recent verblijf in het dorp Shalatak kan er logischerwijze geen geloof worden gehecht aan uw problemen die u verklaart in het dorp Shalatak te hebben gekend.

Ook een aantal andere vaststellingen bevestigen het ongeloofwaardig karakter van uw verklaarde problemen met de taliban.

Zo dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring als zou uw vader vroeger een commandant van Hezb-e Islami zijn geweest (CGVS, p. 8).

Er moet worden vastgesteld dat u hierover nauwelijks iets kunt vertellen. Zo kunt u niet bij benadering zeggen van wanneer tot wanneer uw vader bij Hezb-e Islami actief was. Op deze vraag antwoordt u namelijk dat het lang geleden was en dat u toen nog niet geboren was (CGVS, p. 8). Wanneer vervolgens gevraagd wordt of uw vader nog bij Hezb-e Islami was toen u was geboren, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 8). Ook verklaart u dat hij lange tijd bij deze groepering was maar u weet niet hoelang (CGVS, p. 8). Tevens weet u niet in welke regio uw vader vocht (CGVS, p. 8). Bovendien verklaart u dat uw vader is opgehouden met deze activiteiten omdat Hezb-e Islami ophield te bestaan (CGVS, p. 9, 19 & 20). Daarenboven verklaart u dat u niet weet om welke reden Hezb-e Islami ermee opgehouden was en weet u niet of Hezb-e Islami momenteel bestaat (CGVS, p. 9 & 20). Echter, uit de beschikbare objectieve informatie blijkt dat Hezb-e Islami van 1996 tot 2001 waren verdreven uit Afghanistan omdat vele commandanten zich bij de taliban hadden aangesloten of naar andere landen waren gevlucht – inclusief Gulbuddin Hekmatyar - maar dat de groepering vanaf 2001 tot op heden weer actief is in Afghanistan (zie administratief dossier). Van u – ondanks uw jeugdige leeftijd – kan redelijkerwijze worden verwacht dat u iets meer zou moeten weten betreffende bovenstaande zaken.

De door u neergelegde documenten kunnen evenmin de verklaarde activiteiten van uw vader voor Hezb-e Islami aantonen. U legt ter zake een lidkaart van Hezb-e Islami en een kleurenkopie van een taskara op naam van G. I. neer.

Betreffende deze documenten moet vooreerst worden opgemerkt dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen bij u niet het geval is. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Temeer daar uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten tal van Afghaanse documenten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, kunnen verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas op te heffen.

Bovendien moet worden opgemerkt dat de kleurenkopie van de taskara op naam van Gul Islam, met dezelfde foto als op de lidkaart van Hezb-e Islami, werd opgemaakt op de 25ste van de vierde maand van het jaar 1381 doch dat er een stempel op staat van het jaar 1383 (zie document 5). Dit is twee jaar na de uitgiftedatum en bijgevolg zeer vreemd. Tevens staat ook op de taskara op uw naam die op de 21ste van de tweede maand 1391 werd opgemaakt, dezelfde stempel van het jaar 1383 (zie document 1). U legt met andere woorden bewust (ver)vals(t)e documenten neer ter staving van uw relaas, hetgeen de geloofwaardigheid ervan verder onderuit haalt.

Gelet op voorgaande staat geenszins vast dat uw vader effectief lid is geweest van Hezb-e Islami, integendeel.

De vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring als zou uw vader vroeger een commandant van Hezb-e Islami zijn geweest doet op fundamentele wijze afbreuk aan de verklaarde problemen van u en uw familie met de taliban. Immers, de verklaarde activiteiten van uw vader voor Hezb-e Islami zijn volgens uw verklaringen en de door u neergelegde dreigbrieven dd. 20.10.1392 en dd. 05.07.1393 de oorzaak van uw verklaarde problemen met de taliban (CGVS, p. 8 ; documenten 2 & 3).

Een verdere bevestiging van de ongeloofwaardigheid van uw verklaarde problemen met de taliban wordt gevonden in onderstaande vaststellingen.

Zo is het vreemd dat de taliban een dreigbrief gericht aan u sturen en u niet gedwongen meenemen zoals ze volgens uw verklaringen bij uw vader hebben gedaan. Op deze contraproductieve manier geven de taliban u namelijk de kans om van hen weg te vluchten.

Ook is het vreemd dat uw moeder pas besloot om samen met u en uw twee broertjes het dorp te verlaten nadat er geruchten waren dat het lijk van uw oudere broer H. was gevonden. Immers, uw vader kreeg voordien reeds een dreigbrief van de taliban en werd 10 à 15 dagen daarna gedwongen door hen meegenomen waarna hij werd vermoord.

Betreffende de door u neergelegde documenten waarmee u uw verklaarde problemen met de taliban wil aantonen - de dreigbrief van de taliban dd. 20.10.1392, de dreigbrief van de taliban dd. 05.07.1393 en de getuigenverklaring dd. 29.05.1393 – moet worden opgemerkt dat deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen aangezien documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Temeer daar uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat in Afghanistan en daarbuiten tal van Afghaanse documenten op eenvoudige manier illegaal verkrijgbaar zijn.

De door u neergelegde enveloppe toont louter aan dat u briefwisseling vanuit de stad Jalalabad heeft ontvangen.

Betreffende de door uw voogd aangehaalde tolkproblemen (CGVS, p. 6, 14, 15 & 24) moet worden vastgesteld dat tijdens het gehoor op het CGVS geen enkele concrete grond is gevonden die deze verklaringen van uw voogd enigszins kunnen staven. Meer bepaald werd in het begin, maar ook tijdens het gehoor na aangeven van de voogd, en op het einde van het gehoor meermaals gevraagd of u de tolk goed heeft begrepen (CGVS, p. 3, 4, 5, 15 & 23). U antwoordde op deze vraag iedere keer bevestigend (CGVS, p. 3, 4, 5, 15 & 23). Enkel nadat de voogd een pauze inlaste en twee minuten met u in de gang sprak omdat er volgens haar van alles misloopt en u volgens haar heel veel woorden in de vertaling niet begrijpt, stelt u dat u sommige woorden, zoals "hoe is het" niet begrijpt (CGVS, p. 6). Hierna werd aan u opnieuw – net als in het begin van het gehoor (CGVS, p. 2) - uitgelegd dat u het moest melden wanneer u een woord niet begrijpt (CGVS, p. 6). Echter, uit uw antwoorden blijkt dat u de tolk en de vragen begreep. Wanneer op het einde van het gehoor opnieuw wordt gevraagd of u de tolk goed heeft begrepen, stelt u dat u buiten één of twee woorden in één zin in het begin van het gehoor de tolk heeft begrepen (CGVS, p. 23). Bijgevolg heeft u meermaals aangegeven dat u buiten één of twee woorden de tolk goed heeft begrepen. Uit de verklaringen van uw voogd blijkt bovendien dat haar aangehaalde tolkproblemen niet steunen op objectief vastgestelde feiten. Zo stelt ze dat ze niet het gevoel heeft dat het aankomt en dat ze niet kan zeggen hoe het door de tolk vertaald wordt, dat het kan zijn dat alles perfect vertaald wordt maar dat er naar haar gevoel iets niet klopt en dat ze het gevoel heeft dat u langs de vraag antwoordt, hetgeen niet uw stijl is (CGVS, p. 15).

Omwille van bovenstaande vaststellingen zijn deze aangehaalde tolkproblemen door uw voogd niet gebaseerd op enige objectieve gronden waardoor dit geen verklaring kan zijn voor bovenstaande vaststellingen.

Volledigheidshalve dient hieromtrent te worden opgemerkt dat u ontkent dat u problemen heeft met de tolk of met de protection officer (CGVS, p. 15).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst kan onttrekken door zich bij uw gezin in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun

leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich opnieuw bij uw gezin in de stad Jalalabad vestigt.

Zo moet worden opgemerkt dat u verklaart dat u voor uw vertrek uit Afghanistan reeds drie, vier of vijf maanden heeft verbleven bij uw oom langs moederskant in de stad Jalalabad en dat u er toen geen problemen heeft gekend (CGVS, p. 5, 6, 19 & 20). Uw moeder verblijft nog steeds in Jalalabad in het huis van deze oom die tot op heden financieel voor haar zorgt (CGVS, p. 7 & 10). Diezelfde oom heeft uw reis naar België gefinancierd en zou ook de reis van uw twee broertjes naar een voor u onbekende bestemming geregeld en gefinancierd hebben (CGVS, p. 11, 18 & 19). U weet niet op welke manier hij dit heeft kunnen bekostigen maar weet wel dat de gronden van uw vader tot op heden niet werden verkocht (CGVS, p. 10 & 18). Dit alles impliceert dat uw oom langs moederskant, die een kledingwinkel uitbaat in de stad Jalalabad (CGVS, p. 7), tot op heden een behoorlijke financiële draagkracht heeft. Voorts verklaart u dat de enige reden waarom uw oom u en uw twee broertjes wegstuurde was omdat hij vreesde problemen met de taliban te krijgen indien jullie in zijn huis zouden blijven wonen (CGVS, p. 19 & 21). Aangezien uw verklaarde problemen met de taliban echter ongeloofwaardig zijn (zie supra), is er geen enkele reden voorhanden waarom u zich niet opnieuw bij uw oom in Jalalabad zou kunnen vestigen. Daarnaast wonen de zus van uw vader en de twee zussen van uw moeder eveneens in de stad Jalalabad (CGVS, p. 12). Bijgevolg kunt u terugvallen op een effectief familiaal netwerk in de stad Jalalabad. Er kan dus aangenomen worden dat u kan rekenen op de ondersteuning en bijstand voor huisvesting en levensonderhoud van uw oom - die nog steeds financieel voor uw moeder zorgt en die bij hem inwoont - en andere familieleden indien u zich in Jalalabad vestigt. Uw verklaring als zou u de twee maanden voor het gehoor van het CGVS geen contact meer hebben gehad met uw moeder omdat ze u vroeg haar niet meer zelf op te bellen en te wachten totdat zij contact met u op zou nemen (CGVS, p. 10), wordt niet aanvaard. Het is immers onaannemelijk dat uw moeder zonder enige aantoonbare reden geen contact meer met u zou willen.

Daarenboven kan er zoals reeds vermeld geen geloof worden gehecht aan uw recente herkomst uit Shalatak waardoor ernstig vermoed wordt dat u met uw familie reeds enkele jaren eerder van uw dorp naar Jalalabad bent verhuisd.

Daarnaast moet nog worden opgemerkt dat u geen correct zicht biedt over uw scholingsgraad waardoor wordt vermoed dat u hoger geschoold bent dan u laat uitschijnen. Zo verklaart u dat u nooit naar school ging omdat u hier niet in geïnteresseerd was en dat u helemaal geen Pashtou kunt lezen (CGVS, p. 13 & 14). Echter, wanneer iemand iets in het Pashtou typt op uw facebookaccount antwoordt u hierop (zie administratief dossier). Dit doet ernstig vermoeden dat u wel degelijk Pashtou kunt lezen. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, antwoordt u dat u geleerd heeft te antwoorden als iemand iets schrijft en dat u "manana" in het Nederlands alfabet heeft geschreven en niet in het Pashtou (CGVS, p. 23). Deze verklaring wordt niet aanvaard. Het is namelijk zeer vreemd dat iemand "manana" ofte "dank u" zou schrijven als antwoord op een bericht dat hij helemaal niet zou begrijpen.

Men kan dus concluderen dat u over de nodige contacten en ondersteuning beschikt om u in de stad Jalalabad te vestigen en er een bestaan uit te bouwen.

Wanneer u tot zeven maal toe wordt gevraagd of er buiten uw verklaarde problemen met de taliban nog andere redenen zijn waarom u nu niet in Jalalabad kunt leven, komt u niet verder dan uw verklaarde problemen te herhalen, te stellen dat jullie in Jalalabad niets hebben om er te blijven en te leven en dat uw oom jullie niet bij hem thuis wilde uit vrees voor represailles van de taliban (CGVS, p. 21). Deze verklaringen worden niet aanvaard.

Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er immers geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 48/3 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, en 48/4 van de Vreemdelingenwet, "in samenhang met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel alsook in samen met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen".

Naast een theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte bepalingen, licht verzoeker toe als volgt:

"1.

Verwerende partij stelt dat de geloofwaardigheid van de heer T.'s relaas wordt ondermijnd door geen zicht te bieden op zijn recente herkomst.

De heer T. is geboren in het dorp Shalatak, waar hij gewoond heeft tot de vlucht naar Jalalabad om er samen met zijn broers en moeder bij zijn nonkel de veiligheid op te zoeken.

De heer T. verliet zijn dorp Shalatak in het begin van de winter, de velden werden toen net bezaaid met tarwe die nog niet gecultiveerd was.

Dat de heer T. geen besef van tijd had tijdens zijn vlucht, waardoor de data die hij verklaarde bij benadering zijn en niet exact.

Dat de vader van de heer T. reeds vermoord werd door de taliban en dat zijn lichaam gedumpt werd voor het ouderlijke huis in Shalatak.

Dat de heer T., zijn moeder en zijn broertjes het dorp Shalatak ontvlucht zijn na het horen van geruchten dat ook de broer van de heer T. vermoord werd door de taliban.

Later werd zijn levenloze lichaam teruggevonden.

Dat zijn moeder geen risico's wou nemen wat haar andere zonen betreft.

Dat zijn moeder 1 à 2 maanden na de dood van zijn broer H. een dreigbrief ontving van de taliban gericht aan de heer T.

Dat zijn moeder dus alles in het werk wilde stellen om haar nog levende zonen in veiligheid te brengen bij haar broer in Jalalabad.

Deze oom liet aan de heer T. en zijn broertjes weten dat zij niet meer welkom waren in zijn huis te Jalalabad uit vrees dat de taliban ook hem zou viseren.

De heer T. verliet zijn dorp Shalatak in het begin van de winter, de velden werden toen net bezaaid met tarwe die nog niet gecultiveerd was.

Dat de heer TARAKHEL geen besef van tijd had tijdens zijn vlucht, waardoor de data die hij verklaarde bij benadering zijn en niet exact.

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat de heer T. zich onbewust is van de aardbeving die in 2013 plaatsvond. Echter is hij zich daar wel bewust van, maar stelt hij dat het om een aardbeving ging die weinig schade teweeggebracht heeft, zijn dorp werd niet door deze aardbeving getroffen.

Gedurende het verhoor dd. 12.05.2017 had de heer T. moeilijkheden met het verstaan van de tolk. Verzoekster is tot vijfmaal toe tussengekomen om aan te geven dat haar pupil de tolk niet goed verstond. Daarnaast heeft zij om een andere tolk gevraagd.

Dit verzoek werd in het verhoor genoteerd, maar verder werd er niet meer op terug gekomen. De dossierbehandelaar heeft tot vijfmaal toe gevraagd aan de heer T. of hij de tolk begreep. Dit getuigt ook van twijfel langs zijn kant omtrent het verstaan van de heer T. van de tolk.

Als veruitwendiging van het feit dat de heer T. de tolk niet begreep, antwoordde hij op verschillende momenten naast de vraag die gesteld werd door de dossierbehandelaar van het Commissariaat voor Staatlozen en Vluchtelingen.

Zoals bijvoorbeeld:

- Wanneer de vraag werd gesteld of hij iets speciaals eet bij nieuwjaar antwoordde hij "lente?"
- Bij het stellen van de vraag 'Als iemand in Afganistan vraagt: hoe groot is je grond, zeg je zoveel jerib, biswa, ser?' antwoordde hij: "hoe over de velden?"
- Ter verduidelijking van die vraag werd er gezegd door de dossierbehandelaar "Bijvoorbeeld: hier kan ik zeggen: de kamer is ongeveer 4 bij 4 meter. In Afghanistan is het in Biswa en jerib" hij antwoordt daarop "Ze meten het land"
- Op een gegeven moment werd er gevraagd naar het beroep van zijn drie tantes. Hij antwoordt daarop "ze zijn arbeider, de ene rijdt met Sarang (riksha) in Jal. Andere doen iets anders. Daarna vraagt de dossierbehandelaar te preciseren waarop hij antwoord "nee, hoe wie doet wat, wat voor soort info?"
- Er wordt gepeild naar de kennis van de heer T. naar eventuele namen van talibancommandanten in zijn regio. Hij noemt er enkele op. Daarna vraagt de dossierbehandelaar hoe hij deze namen kent. Hierop antwoordt hij "deze Haji S., leeft nu in Kachara, is ander dorp aan linkerkant van mijn dorp. Daarop vraagt de dossierbehandelaar 'Wat bedoel je met linkerkant van je dorp? De heer T. antwoordt dan "'? Wat ik met deze persoon bedoel?"

Daarnaast werd de kennis van de heer T. omtrent een beschermingsmuur in vraag gesteld. Hij stelt dat de 'muur' waarop gedoeld wordt in de bestreden beslissing eerder een lage constructie is om water tegen te houden. Deze constructie wordt in hun gebied 'Maranda' genoemd. Wanneer hem gevraagd zou worden wat de zogenaamde 'Maranda' is of, of er zich een 'constructie om water tegen te houden' in het gebied bevindt, zou hij hieromtrent wel een juiste verklaring kunnen afleggen.

Door de jeugdige leeftijd van de heer T. wilde hij graag het juiste sociaal-wenselijke antwoord geven op de vraag of hij de tolk goed begreep waardoor hij tot vijfmaal toe affirmatief antwoordde op de vraag of hij de tolk begreep. Hij had angst dat door een negatief antwoord op deze vraag, hij zijn verhoor een negatieve draai zou geven dat zou leiden tot een negatieve beslissing. Daarnaast wou hij de professionaliteit van de tolk in kwestie niet in vraag stellen.

Dat de heer T. er geen belang bij heeft om geen correct antwoord te geven op de gestelde vragen.

Op basis van deze vaststellingen kan geconcludeerd worden dat de heer T. de tolk niet voldoende begrepen heeft.

Dat met deze omstandigheden onvoldoende werd rekening gehouden door verwerende partij terwijl de voogd tot 5 keer toe gemeld heeft dat de heer T. de tolk niet begreep.

Dat het interview op die manier niet de basis kan vormen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag.

Dat er nu helemaal geen zekerheid is over een correcte vertaling van de antwoorden van de heer T. zodat door dit feit alleen al de bestreden beslissing hervormd dient te worden minstens dat de heer T. opnieuw verhoord moet worden.

Dat hij niet naar school geweest is en daardoor geen Pashtou kan lezen of schrijven.

Echter wordt er opgemerkt dat hij op zijn persoonlijk Facebook-account berichten in het Pashtou gepost worden en dat hij daar dan 'manana' op antwoord. 'Manana' betekent 'dank u' in het Pashtou.

Dat de heer T. louter dit bepaald woord kan schrijven en hij uit beleefdheid wil antwoorden op zijn vrienden ondanks dat hij niet weet wat de inhoud van het bericht is.

2.

Dat verwerende partij geen geloof hecht aan het feit dat de vader van de heer T. commandant van Hezb-e Islami is geweest.

De documenten die neergelegd zijn ter staving van de verklaarde activiteiten van de heer T.'s vader volgens hem officiële duplicaten zouden kunnen zijn waardoor de datum van aanmaak verschillend kan zijn dan die van de aanvraag.

Dat de vader van de heer T. commandant van Hezb-e Islami was, alvorens hij geboren is.

Dat deze politieke partij opgedoekt is in 2001 waarna de partijleden gevlucht zijn. De heer T.'s vader had werkzekerheid en eigendommen en is bijgevolg in het gebied gebleven.

Dat de heer T. op dat moment slechts één jaar was.

Dat door zijn jeugdige leeftijd, hij deze informatie te weten is gekomen via zijn oom na de vlucht uit Shalatak

Na een dwingend verzoek tot aansluiting bij de Taliban drie jaar geleden, dat door de heer T.'s vader genegeerd werd, werd zijn vader vermoord.

Dat na zijn vader, ook zijn broer vermoord werd door de Taliban.

Dat de angst van de heer T. voor vervolging door de Taliban gegrond is.

Dat hij niet terecht kan bij de nonkel in Jalalabad gezien die een grondige angst voor vervolging heeft als hij de heer T. in huis neemt.

Dat in dat verband de bestreden beslissing onvoldoende heeft nagegaan in welke mate de heer T. al dan niet kan rekenen op de bescherming van de overheden in Afghanistan.

Dat verwerende partij geen risicoanalyse maakt van deze situatie, maar besluit tot ongeloofwaardigheid van het relaas omdat de heer T. niet meer precies kan zeggen wanneer hij uit zijn dorp is gevlucht en de exacte details van de activiteiten van zijn overleden vader.

Dat deze activiteiten zich voor de geboorte van de heer T. voordeden en deze onwetendheid aldus aan zijn jeugdige leeftijd te wijten is.

Dat verwerende partij uiteindelijk de verklaringen van de heer T. niet aan een onderzoek onderwerpt, maar ze afwijst als ongeloofwaardig.

Dat de motivering van verwerende partij dan ook niet juist is.

Dat verwerende partij had moeten nagaan in het licht van de aangehaalde elementen of de heer T. nu in aanmerking zou komen voor toepassing van art. 48/3 of art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Dat verwerende partij deze elementen en bewijzen niet aan een onderzoek onderwerpt, maar ze zonder specifieke motivering afwijst als ongeloofwaardig.

Dat op basis van de informatie voorhanden een inschatting kon gemaakt worden van het mogelijke gevaar voor de heer T.

Dat bijgevolg in casu het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel werden geschonden door te besluiten dat de geloofwaardigheid van het relaas werd aangetast door tegenstrijdigheden in het relaas, een ongeloofwaardigheid die onvoldoende en niet correct gemotiveerd is en waardoor het relaas van de heer T. aan geen verder onderzoek werd onderworpen.

Dat de motivering van verwerende partij dan ook niet juist is.

Dat verwerende partij had moeten nagaan in het licht van de aangehaalde elementen of de heer T. nu in aanmerking zou komen voor toepassing van art. 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Dat dit onderzoek in casu niet werd gevoerd in het kader van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is."

"Dat de heer T. niet in Jalalabad kan verblijven aangezien zijn nonkel hem niet in huis wil nemen door het risico dat ook hij geviséerd zal worden door de taliban.

Dat de heer T. nergens anders terecht kan.

Dat hij zich dus logischerwijze terug naar zijn dorp Shalatak in de provincie Laghman zal moeten begeven.

Dat de veiligheidssituatie in deze provincie onstabiel is.

In het veiligheidsrapport van vorig jaar uitgaande van UNICEF en met betrekking tot de situatie in Afghanistan wordt gesteld:

"The Eastern Region (Nangarhar, Laghman, Kunar and Nuristan) where most returnees are destined to settle, are relatively unstable areas, with escalated risks of armed conflict between government forces and support elements, tribal armed groups, and different anti-government elements; as well as at high risk of IEDs and abductions."

In een recent rapport van 15.06.2017 van de VN over de situatie in Afghanistan wordt er geschreven;

"The eastern and southern regions were the most volatile, with a 22 per cent increase in incidents in the eastern region compared with the same period in 2016. The Taliban focused their attacks on Badakhshan, Baghlan, Farah, Faryab, Helmand, Kunar, Kunduz, Laghman, Sari Pul, Zabul and Uruzgan Provinces. Taliban attacks against the Afghan National Defence and Security Forces around Lashkar Gah and surrounding districts in Helmand Province were repelled after the Afghan National Army Special Forces received support through international military-conducted air strikes"

De prominente aanwezigheid van de Taliban en daarmee in verband te brengen reële dreiging voor de heer T. kan dus niet ontkend worden.

Toch vindt verwerende partij dat niet mag worden besloten dat verzoeker een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Dat verwerende partij dit onvoldoende motiveert en onvoldoende de elementen aanbrengt waarop zij zich steunt om tot dit besluit te komen.

Bijgevolg heeft verwerende partij onvoldoende concreet onderzoek verricht naar de veiligheidssituatie in zijn dorp Shalatak waardoor er niet voldoende afgetoetst is of de heer T. een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging Van zijn leven of zijn persoon in de zin van art. 48/4 §2, c Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.”

2.1.2. In een aanvullende nota van 29 maart 2018 voegt de commissaris-generaal volgende documenten aan het dossier:

- COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad.” van Cedoca van 20 februari 2018 (stuk 1);
- een uittreksel uit het EASO-rapport “Afghanistan Security Situation” van december 2017 (stuk 2).

2.2. De Raad onderzoekt verzoekers verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. Wat de vluchtelingenstatus betreft, legt verzoeker in het verzoekschrift verklaringen over de aardbeving af die in zijn strijd zijn met zijn verklaringen afgelegd tijdens het CGVS-interview. Verzoeker kan thans niet in redelijkheid voorhouden dat hij zich wel bewust was van de aardbeving in 2013, terwijl hij voorheen ontegensprekelijk heeft gezegd dat er nooit zo’n incident is gebeurd (CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 22). De motivering van de bestreden beslissing op dit punt is pertinent en vindt steun in het administratief dossier.

Waar in het verzoekschrift wordt ingegaan op de moeilijkheden die verzoeker had om de tolk te verstaan, merkt de Raad aanvullend op dat verzoeker bij aanvang van de procedure heeft opgegeven dat hij enkel het Pashtou beheerst (CGVS-vragenlijst, stuk 16, “*verklaring betreffende de procedure*”). Hij heeft tevens verklaard dat hij slechts naar de madrassa ging in zijn geboortedorp en geen of enkel informeel onderwijs heeft genoten, doch niet analfabeet is (DVZ-verklaring, stuk 16, p. 4, vraag 11). Hij geeft aan dat hij van plan is om te studeren in België (*Ibid.*, p. 10, vraag 28) en zijn voogd geeft op 17 mei 2016 aan dat verzoeker reeds Nederlands begrijpt (op het ogenblik dat de CGVS-vragenlijst (stuk 16, p. 2) wordt ingevuld). Het CGVS-interview verliep opnieuw met behulp van een tolk Pashtou. Los van de verschillende momenten waarop de communicatie tussen verzoeker en de “*protection officer*” in vraag wordt gesteld door de voogd, merkt de Raad op dat verzoeker de seizoenen en de maanden die overeenkomen met de seizoenen spontaan beantwoordt in het Dari (CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 5; Landeninformatie, stuk 15, nr. 6), terwijl dit klemt verzoekers profiel van quasi ongeletterde Pashtou landbouwer. Wat de tolkproblemen tijdens het CGVS-interview betreft, sluit de Raad zich aan bij het standpunt van de bestreden beslissing. Verzoekers voorbeelden in het verzoekschrift waaruit zou moeten blijken dat hij naast de vraag antwoordde, worden enerzijds uit hun gehele context gehaald en stellen anderzijds de motivering van de bestreden beslissing over de tolkproblemen aangehaald door de voogd niet in een ander daglicht. Verzoeker heeft overigens uitdrukkelijk en meermaals aangegeven en bevestigde dit nogmaals dat hij geen problemen heeft met de tolk of met de “*protection officer*” (CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 15). Verzoeker betoogt overigens in het verzoekschrift ten onrechte dat de beschermingsmuur een lage constructie zou zijn, die niet als een muur kan worden beschouwd, nu uit de informatie in het administratief dossier blijkt – informatie die door verzoeker op zich niet in vraag wordt gesteld - dat deze constructie of muur 200 meter lang is, 2 meter hoog en 0,8 meter breed. Dit project bestrijkt 350 hectare grond, waarvan 1200 mensen in Shalatak/Mehterlam de begunstigden zijn. Verzoeker is dan ook niet ernstig waar hij thans aangeeft dat hij dit bouwwerk wel zou hebben kunnen herkennen wanneer hem naar ‘maranda’ of naar een ‘constructie om water tegen te houden’ zou zijn gevraagd in het CGVS-interview. Waar verzoeker nog aangeeft dat hij niet naar school is geweest en geen Pashtou kan lezen of schrijven, herhaalt de Raad dat dit voorgehouden profiel van quasi ongeletterde Pashtou landbouwer niet aannemelijk is.

Uit de informatie van verzoekers facebookpagina (Landeninformatie, stuk 15, nr. 11), leidt de Raad enkel af dat hij sinds augustus 2016 zich heeft aangesloten.

De motivering over verzoekers gebruik van zijn facebookpagina dient inderdaad in het licht van de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden profiel te worden beoordeeld.

Verzoekers algemene verweer dat hij geen besef heeft gehad van tijd tijdens zijn vlucht, waardoor de data die hij heeft gegeven een benadering betreffen, ondermijnt geenszins de vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoekers verklaringen over de periode van vertrek uit zijn dorp niet verenigbaar zijn met de verdere verklaringen die verzoeker aflegt over de zijn verblijf in Jalalabad en zijn reisweg naar België. Zelfs indien rekening wordt gehouden met het feit dat verzoekers verklaringen benaderingen betreffen, dan blijkt dat van verzoeker ook geenszins exacte data wordt gevraagd en dat de periodes die verzoeker bij benadering heeft opgegeven geen coherent relaas opleveren.

Uit bovenstaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij na 2013 nog afkomstig is uit Shalatek, in het district Mehterlam, in de provincie Laghman in Afghanistan. Hierdoor kan evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan. Ten overvloede merkt de Raad op dat de bestreden beslissing terecht motiveerde dat verzoekers verklaringen over de vermeende vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn. Met het louter volharden dat verzoeker vervolging vreest door de taliban slaagt verzoeker er niet in om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. De Raad stelt vast dat deze motieven duidelijk blijken uit de stukken uit het administratief dossier en duidelijk zijn. Gezien deze motivering niet dienstig wordt weerlegd, blijft zij onverminderd gehandhaafd:

"In casu moet vooreerst worden vastgesteld dat u nooit in uw dorp een aardbeving heeft gevoeld en dat u stelt dat zo'n incident er nooit is gebeurd (CGVS, p. 22). Echter, in april 2013 vond er een aardbeving plaats waarvan het epicentrum zich slechts op enkele kilometers van het districtscentrum van Mehterlam bevond (zie administratief dossier). Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat deze aardbeving voelbaar was tot in Pakistan en India (zie administratief dossier). Bijgevolg is het onaannemelijk dat u die op dat moment op luttele kilometers van het epicentrum zou hebben verbleven deze aardbeving helemaal niet zou hebben gevoeld, laat staan helemaal niets van deze aardbeving zou hebben vernomen.

Bovendien ontkent u dat er de laatste jaren voor uw vertrek iets gebouwd is geweest in uw dorp Shalatak (CGVS, p. 22). Ook wanneer vervolgens gevraagd wordt of er de laatste jaren voor uw vertrek een moskee, een muur of een school in uw dorp is gebouwd, haalt u enkel aan dat er geen school is gebouwd en dat er in Miakhel begonnen was met de bouw van een moskee (CGVS, p. 22). Wanneer hierna wordt gevraagd of er de laatste jaren voor uw vertrek een muur of iets om te irrigeren is gebouwd in uw dorp, ontkent u dit (CGVS, p. 22). Echter, uit de objectief beschikbare informatie blijkt dat er in Shalatak in 2013 een beschermingsmuur van 200 meter lang en 2 meter hoog werd gebouwd waardoor 350 hectare land werd beschermd (zie administratief dossier). Zulke constructiewerken zijn duidelijk zichtbaar waardoor u die er verklaart te hebben verbleven tot 2015 hiervan redelijkerwijze op de hoogte zou moeten zijn.

Daarenboven verklaart u dat het koud, winter was toen u Shalatak verliet en naar uw oom langs moederskant vertrok (CGVS, p. 5). Hierna herhaalt u nog twee keer dat het winter was wanneer u Shalatak verliet (CGVS, p. 5 & 6). Ook stelt u dat tarwe werd gecultiveerd op het moment dat u Shalatak verliet (CGVS, p. 5). Later stelt u dat tarwe recent was gecultiveerd wanneer u Shalatak verliet (CGVS, p. 6). U verklaart dat tarwe in de maand qaus (november/december ; zie administratief dossier) wordt gecultiveerd en in de maand jauza (mei/ juni ; zie administratief dossier) wordt geoogst (CGVS, p. 5). Dit is inderdaad correct (zie administratief dossier). Dit allemaal indachtig brengt logischerwijze met zich mee dat u rond december Shalatak zou hebben verlaten. Echter, u heeft uw asielaanvraag ingediend op 19 november 2015, u was ongeveer drie maanden onderweg van Afghanistan naar België (verklaring DVZ, punt 32 ; MENA fiche, traject, interceptie en verblijf) en u verbleef naar eigen zeggen drie of vier of vijf maanden in Jalalabad na uw vertrek uit Shalatak en voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 5, 6 & 19). Dit betekent dat u tussen zes en acht maanden voor uw asielaanvraag Shalatak zou hebben verlaten. Meer bepaald houdt dit in dat u tussen half maart tot half mei 2015 Shalatak zou hebben verlaten. Deze periode valt in de lente en niet in de winter. Bovendien begint de oogstperiode van tarwe half mei waardoor deze vaststelling betreffende het tijdstip van uw vertrek uit Shalatak niet verenigbaar is met uw verklaring als zou tarwe op het moment van uw vertrek uit Shalatak net gecultiveerd zijn geweest.

Aangezien het vertrek uit uw geboortedorp een ingrijpende gebeurtenis is, is het opmerkelijk dat uw opeenvolgende verklaringen aangaande het moment van vertrek niet verenigbaar met elkaar zijn.

Omwille van bovenstaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u tot drie à vijf maanden voor uw vertrek uit Afghanistan in 2015 in het dorp Shalatak verbleven hebben. Aangezien u niet op de hoogte bent van de aardbeving van 2013 en de beschermingsmuur die in 2013 werd gebouwd - zaken die u ook zou moeten weten ondanks uw jeugdige leeftijd -, wordt verondersteld dat u Shalatak reeds voor 2013 heeft verlaten.

De vaststelling dat u op verschillende geografische vragen correct kunt antwoorden (CGVS, p. 7, 13, 14, 16 & 17) doet vermoeden dat u oorspronkelijk wel degelijk van Shalatak afkomstig bent maar dit kan geenszins afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen waardoor wordt besloten dat u er zeker vanaf 2013 niet meer heeft verbleven.

U werd zowel tijdens gehoor op het CGVS geconfronteerd met de vaststelling dat er ernstige twijfel bestond over uw verklaarde recent verblijf in Shalatak (CGVS, p. 23). Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een andere Afghaanse stad heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt. Hierna volhardt u in uw opgegeven verblijf (CGVS, p. 23).

Omwille van bovenstaande vaststellingen aangaande de ongeloofwaardigheid van uw recent verblijf in het dorp Shalatak kan er logischerwijze geen geloof worden gehecht aan uw problemen die u verklaart in het dorp Shalatak te hebben gekend.

Ook een aantal andere vaststellingen bevestigen het ongeloofwaardig karakter van uw verklaarde problemen met de taliban.

Zo dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring als zou uw vader vroeger een commandant van Hezb-e Islami zijn geweest (CGVS, p. 8).

Er moet worden vastgesteld dat u hierover nauwelijks iets kunt vertellen. Zo kunt u niet bij benadering zeggen van wanneer tot wanneer uw vader bij Hezb-e Islami actief was. Op deze vraag antwoordt u namelijk dat het lang geleden was en dat u toen nog niet geboren was (CGVS, p. 8). Wanneer vervolgens gevraagd wordt of uw vader nog bij Hezb-e Islami was toen u was geboren, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 8). Ook verklaart u dat hij lange tijd bij deze groepering was maar u weet niet hoelang (CGVS, p. 8). Tevens weet u niet in welke regio uw vader vocht (CGVS, p. 8). Bovendien verklaart u dat uw vader is opgehouden met deze activiteiten omdat Hezb-e Islami ophield te bestaan (CGVS, p. 9, 19 & 20). Daarenboven verklaart u dat u niet weet om welke reden Hezb-e Islami ermee opgehouden was en weet u niet of Hezb-e Islami momenteel bestaat (CGVS, p. 9 & 20). Echter, uit de beschikbare objectieve informatie blijkt dat Hezb-e Islami van 1996 tot 2001 waren verdreven uit Afghanistan omdat vele commandanten zich bij de taliban hadden aangesloten of naar andere landen waren gevlucht – inclusief Gulbuddin Hekmatyar - maar dat de groepering vanaf 2001 tot op heden weer actief is in Afghanistan (zie administratief dossier). Van u – ondanks uw jeugdige leeftijd – kan redelijkerwijze worden verwacht dat u iets meer zou moeten weten betreffende bovenstaande zaken.

De door u neergelegde documenten kunnen evenmin de verklaarde activiteiten van uw vader voor Hezb-e Islami aantonen. U legt ter zake een lidkaart van Hezb-e Islami en een kleurenkopie van een taskara op naam van G. I. neer.

Betreffende deze documenten moet vooreerst worden opgemerkt dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen bij u niet het geval is. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Temeer daar uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten tal van Afghaanse documenten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, kunnen verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas op te heffen.

Bovendien moet worden opgemerkt dat de kleurenkopie van de taskara op naam van Gul Islam, met dezelfde foto als op de lidkaart van Hezb-e Islami, werd opgemaakt op de 25ste van de vierde maand van het jaar 1381 doch dat er een stempel op staat van het jaar 1383 (zie document 5). Dit is twee jaar na de uitgiftedatum en bijgevolg zeer vreemd.

Tevens staat ook op de taskara op uw naam die op de 21ste van de tweede maand 1391 werd opgemaakt, dezelfde stempel van het jaar 1383 (zie document 1). U legt met andere woorden bewust (ver)vals(t)e documenten neer ter staving van uw relaas, hetgeen de geloofwaardigheid ervan verder onderuit haalt.

Gelet op voorgaande staat geenszins vast dat uw vader effectief lid is geweest van Hezb-e Islami, intengendeel.

De vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring als zou uw vader vroeger een commandant van Hezb-e Islami zijn geweest doet op fundamentele wijze afbreuk aan de verklaarde problemen van u en uw familie met de taliban. Immers, de verklaarde activiteiten van uw vader voor Hezb-e Islami zijn volgens uw verklaringen en de door u neergelegde dreigbrieven dd. 20.10.1392 en dd. 05.07.1393 de oorzaak van uw verklaarde problemen met de taliban (CGVS, p. 8 ; documenten 2 & 3).

Een verdere bevestiging van de ongeloofwaardigheid van uw verklaarde problemen met de taliban wordt gevonden in onderstaande vaststellingen.

Zo is het vreemd dat de taliban een dreigbrief gericht aan u sturen en u niet gedwongen meenemen zoals ze volgens uw verklaringen bij uw vader hebben gedaan. Op deze contraproductieve manier geven de taliban u namelijk de kans om van hen weg te vluchten.

Ook is het vreemd dat uw moeder pas besloot om samen met u en uw twee broertjes het dorp te verlaten nadat er geruchten waren dat het lijk van uw oudere broer H. was gevonden. Immers, uw vader kreeg voordien reeds een dreigbrief van de taliban en werd 10 à 15 dagen daarna gedwongen door hen meegenomen waarna hij werd vermoord.

Betreffende de door u neergelegde documenten waarmee u uw verklaarde problemen met de taliban wil aantonen - de dreigbrief van de taliban dd. 20.10.1392, de dreigbrief van de taliban dd. 05.07.1393 en de getuigenverklaring dd. 29.05.1393 – moet worden opgemerkt dat deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen aangezien documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Temeer daar uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat in Afghanistan en daarbuiten tal van Afgaanse documenten op eenvoudige manier illegaal verkrijgbaar zijn.

De door u neergelegde enveloppe toont louter aan dat u briefwisseling vanuit de stad Jalalabad heeft ontvangen.

Betreffende de door uw voogd aangehaalde tolkproblemen (CGVS, p. 6, 14, 15 & 24) moet worden vastgesteld dat tijdens het gehoor op het CGVS geen enkele concrete grond is gevonden die deze verklaringen van uw voogd enigszins kunnen staven. Meer bepaald werd in het begin, maar ook tijdens het gehoor na aangeven van de voogd, en op het einde van het gehoor meermaals gevraagd of u de tolk goed heeft begrepen (CGVS, p. 3, 4, 5, 15 & 23). U antwoordde op deze vraag iedere keer bevestigend (CGVS, p. 3, 4, 5, 15 & 23). Enkel nadat de voogd een pauze inlaste en twee minuten met u in de gang sprak omdat er volgens haar van alles misloopt en u volgens haar heel veel woorden in de vertaling niet begrijpt, stelt u dat u sommige woorden, zoals "hoe is het" niet begrijpt (CGVS, p. 6). Hierna werd aan u opnieuw – net als in het begin van het gehoor (CGVS, p. 2) - uitgelegd dat u het moest melden wanneer u een woord niet begrijpt (CGVS, p. 6). Echter, uit uw antwoorden blijkt dat u de tolk en de vragen begreep. Wanneer op het einde van het gehoor opnieuw wordt gevraagd of u de tolk goed heeft begrepen, stelt u dat u buiten één of twee woorden in één zin in het begin van het gehoor de tolk heeft begrepen (CGVS, p. 23). Bijgevolg heeft u meermaals aangegeven dat u buiten één of twee woorden de tolk goed heeft begrepen. Uit de verklaringen van uw voogd blijkt bovendien dat haar aangehaalde tolkproblemen niet steunen op objectief vastgestelde feiten.

Zo stelt ze dat ze niet het gevoel heeft dat het aankomt en dat ze niet kan zeggen hoe het door de tolk vertaald wordt, dat het kan zijn dat alles perfect vertaald wordt maar dat er naar haar gevoel iets niet klopt en dat ze het gevoel heeft dat u langs de vraag antwoordt, hetgeen niet uw stijl is (CGVS, p. 15).

Omwille van bovenstaande vaststellingen zijn deze aangehaalde tolkproblemen door uw voogd niet gebaseerd op enige objectieve gronden waardoor dit geen verklaring kan zijn voor bovenstaande vaststellingen.

Volledigheidshalve dient hieromtrent te worden opgemerkt dat u ontkent dat u problemen heeft met de tolk of met de protection officer (CGVS, p. 15).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin [...].”

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 15, nr. 12) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad.

Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Nergens wordt evenwel geopperd dat verzoeker via de luchthaven van Jalalabad zou moeten reizen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (Landeninformatie, stuk 15, nrs. 12-14) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats.

Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur.

Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie kan worden afgeleid dat de acties van IS in de provincie Nangarhar zijn gericht tegen de taliban en ANSF. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan.

Verzoekers betoogt dat in wezen bestaat uit een uittreksel uit een rapport van UNICEF van oktober 2016 en een uittreksel uit het rapport aan de VN Veiligheidsraad van juni 2017 is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De veiligheidssituatie zoals opgenomen in de bestreden beslissing wordt genoegzaam bevestigd door de door de commissaris-generaal gevoegde informatie in de aanvullende nota.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich opnieuw bij uw gezin in de stad Jalalabad vestigt.

Zo moet worden opgemerkt dat u verklaart dat u voor uw vertrek uit Afghanistan reeds drie, vier of vijf maanden heeft verbleven bij uw oom langs moederskant in de stad Jalalabad en dat u er toen geen problemen heeft gekend (CGVS, p. 5, 6, 19 & 20). Uw moeder verblijft nog steeds in Jalalabad in het huis van deze oom die tot op heden financieel voor haar zorgt (CGVS, p. 7 & 10). Diezelfde oom heeft uw reis naar België gefinancierd en zou ook de reis van uw twee broertjes naar een voor u onbekende bestemming geregeld en gefinancierd hebben (CGVS, p. 11, 18 & 19). U weet niet op welke manier hij dit heeft kunnen bekostigen maar weet wel dat de gronden van uw vader tot op heden niet werden verkocht (CGVS, p. 10 & 18). Dit alles impliceert dat uw oom langs moederskant, die een kledingwinkel uitbaat in de stad Jalalabad (CGVS, p. 7), tot op heden een behoorlijke financiële draagkracht heeft. Voorts verklaart u dat de enige reden waarom uw oom u en uw twee broertjes wegstuurde was omdat hij vreesde problemen met de taliban te krijgen indien jullie in zijn huis zouden blijven wonen (CGVS, p. 19 & 21). Aangezien uw verklaarde problemen met de taliban echter ongeloofwaardig zijn (zie supra), is er geen enkele reden voorhanden waarom u zich niet opnieuw bij uw oom in Jalalabad zou kunnen vestigen. Daarnaast wonen de zus van uw vader en de twee zussen van uw moeder eveneens in de stad Jalalabad (CGVS, p. 12). Bijgevolg kunt u terugvallen op een effectief familiaal netwerk in de stad Jalalabad. Er kan dus aangenomen worden dat u kan rekenen op de ondersteuning en bijstand voor huisvesting en levensonderhoud van uw oom - die nog steeds financieel voor uw moeder zorgt en die bij hem inwoont - en andere familieleden indien u zich in Jalalabad vestigt. Uw verklaring als zou u de twee maanden voor het gehoor van het CGVS geen contact meer hebben gehad met uw moeder omdat ze u vroeg haar niet meer zelf op te bellen en te wachten totdat zij contact met u op zou nemen (CGVS, p. 10), wordt niet aanvaard. Het is immers onaannemelijk dat uw moeder zonder enige aantoonbare reden geen contact meer met u zou willen.

Daarenboven kan er zoals reeds vermeld geen geloof worden gehecht aan uw recente herkomst uit Shalatak waardoor ernstig vermoed wordt dat u met uw familie reeds enkele jaren eerder van uw dorp naar Jalalabad bent verhuisd.

Daarnaast moet nog worden opgemerkt dat u geen correct zicht biedt over uw scholingsgraad waardoor wordt vermoed dat u hoger geschoold bent dan u laat uitschijnen.

Zo verklaart u dat u nooit naar school ging omdat u hier niet in geïnteresseerd was en dat u helemaal geen Pashtou kunt lezen (CGVS, p. 13 & 14). Echter, wanneer iemand iets in het Pashtou typt op uw facebookaccount antwoordt u hierop (zie administratief dossier). Dit doet ernstig vermoeden dat u wel degelijk Pashtou kunt lezen. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, antwoordt u dat u geleerd heeft te antwoorden als iemand iets schrijft en dat u "manana" in het Nederlands alfabet heeft geschreven en niet in het Pashtou (CGVS, p. 23). Deze verklaring wordt niet aanvaard. Het is namelijk zeer vreemd dat iemand "manana" ofte "dank u" zou schrijven als antwoord op een bericht dat hij helemaal niet zou begrijpen.

Men kan dus concluderen dat u over de nodige contacten en ondersteuning beschikt om u in de stad Jalalabad te vestigen en er een bestaan uit te bouwen.

Wanneer u tot zeven maal toe wordt gevraagd of er buiten uw verklaarde problemen met de taliban nog andere redenen zijn waarom u nu niet in Jalalabad kunt leven, komt u niet verder dan uw verklaarde problemen te herhalen, te stellen dat jullie in Jalalabad niets hebben om er te blijven en te leven en dat uw oom jullie niet bij hem thuis wilde uit vrees voor represailles van de taliban (CGVS, p. 21). Deze verklaringen worden niet aanvaard. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er immers geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd."

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift andermaal naar zijn onmogelijkheid om zich bij zijn oom te voegen en de vermeende vervolgingsfeiten, doch gaat eraan voorbij dat de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten als ongeloofwaardig worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de stad Jalalabad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Jalalabad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP